

# LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

SEPTEMBER 1993

29. årg

## Falske hyrder

*Den som er leiesvenn og ikke hyrde, den som ikke eier fårene, han ser ulven komme, og forlater fårene og flyr; og ulven røver dem og jager dem fra hverandre*

Johs. 10, 12.

Mange er dere, dessverre alt for mange, som kaller dere hyrder og drister dere til å gå inn i det embete å verne og lede sjelene. Men jeg ale-  
ne er jo den som kalles og er den gode hyrde. Uten meg er alle sammen alt annet enn gode hyrder. De er grusomme, ubarmhjertige hyrder, for de forlater de arme fårene i gapet på ulven. Men meg skal dere derimot lære å kjenne som deres kjære, tro, fromme, barmhjertige, gode og trøsterike hyrde. Mot meg skal deres hjerter le av fryd. Dere skal være visse på at dere ved meg er gjenløst fra all synd, all redsel, alle farer og gjenvordigheter. Jeg hverken vil eller kan drive dere vekk. Dette beviser jeg på den måten at jeg gir mitt

liv for fårene. Hold dere derfor frimodig og glad til meg, og la ingen annen regjere i deres samvittighet. Lytt til meg som tilsier dere så trøsterike ord, og som i gjerning viser at jeg ikke vil drive, plage eller tyngte dere slik som Moses og andre, men som ømt vil føre og lede, verne og hjelpe dere.

*M. Luther*

(Forts. fra forrige nr.)

## Jonas - i mørket

*Les Kap. 2*

De hedenske sjøfolkene sto igjen med inntrykket av en vredens og hevrens Gud, som krevde sin falne profets liv. Derfor bar de også frem offer og gav løfter under stor frykt. (1,16).

Slik fortøner det seg for den som står utenfor. Han ser bare «storm» og «mørke» i dette som har med kristendom å gjøre. Og dette er etter Guds ord og vilje. Han *skjuler* seg bak mange dekker, som det står: «- over alt herlig er det et dekke». (Jes. 4,5). Herren åpenbarer seg nemlig ikke for det *naturlige* øye (naturlige menneske), det kan overhode ikke se og erkjenne Ham, men for *troens* øye, *det som Gud gir* (Ef. 2,8), når du midt i stormen og uværet hører den lokkende stemme: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile.» (Mt. 11,28).

For hva var det nå Herren ville med den storm Han sendte etter Jonas? Ville Han hevn for ulydighet og dermed profetens undergang? Nei, Han ville berge både profeten og de mer enn tolv ganger ti tusen mennesker som ikke visste forskjell på høyre og venstre - og dertil en mengde dyr. (4,11).

Men hedningene så altså bare *vrede!*

Slik ser vi ofte denne tanke om «vekkelse» presentert idag; at det er å gjøre «kristendommen» populær og attraktiv for det naturlige menneske. Men hva er det da du får presentert? Jo, mennesketanker og et sosialt evangelium, som i første rekke handler om hvordan vi skal være, og hvor *mennesket* (og idag endog dyr!), og ikke Gud, blir æret og kommer i sentrum.

Men kristendom er jo Kristus, *Han som frir oss fra den kommende vrededom*. (1 Tess. 1,10).

Den situasjon Jonas her befant seg i, sier oss noe sant om vekkelse. «Men Herren lot en stor fisk-». Han ble oppslukt av et mørke, hvor han fikk se sant på sin egen litenhet og hjelpeløshet. Men fisken handlet på *Herrens* befaling.

Idet han befant seg i dette dypeste mørke, var allikevel alt under full kontroll. Herren visste hvor han var, og så og hørte ham. Han var i virkeligheten ikke i noen fare, men i langt tryggere hender enn sjøfolkene som seilte videre på et blikkstille hav.

Slik ser det nå ofte ut i denne verden, som om det går hedningen vel, mens den troende går under. Men hvor *ender* ferden? Det er det du må



gi akt på, og Guds løfter som følger deg *under* ferden.

Det var altså i virkeligheten ikke noen fare med Jonas, men det står klart fast; det var bare *en* utvei, og det var om Guds nåde var tilstrekkelig! *Alt* hvilte på det nå, og nå var han selv fullt klar over det.

Kristendommen idag blir ofte fremstilt som et «tilbud» blant andre alternativ. Men her var ikke tale om noe alternativ. Alternativet var *døden*, og deretter *dom* (Hebr. 9,27), og det kan vel neppe kalles noe alternativ!?

Men du som leser dette; hva tror du alternativet er for din del, om dette

budskap om Guds nåde for Jesu Kristi blods skyld, får gå ditt hjerte forbi, uten å bli lukket inn? Tror du at *du* kan fri din sjel ifra døden og dommen, ved noe annet? Har du tenkt alvorlig igjennom det?

Dette er vekkelse, å se seg selv i Jonas' situasjon. Vi er også slukt av et mørke, syndens mørke, og det er bare *en* utvei, og det er Guds nåde.

Men i utgangspunktet trives vi alle i Leviatans (Satans) mage, og søker vår lykke der, fordi vi i vår åndelige blindhet ikke forstår vår egen situasjon, selv om verden vel viser sitt sanne ansikt klarere idag enn noensinne før.

Det står om mennesket at det ble drevet ut av Edens hage (1 Mos 3,23).

Kjære venn, denne verden, i sin naturlige tilstand, befinner seg *utenfor* Edens hage, den velsignede, derfor er det også nytteløst å søke å bygge seg et Paradis på jord. Resultatene i Øst-Europa bl.a. taler vel sitt tydelige språk til oss i så måte, burde i hvertfall gjøre det, eller var det bare feil ideologi?

Nei, «Paradiskreftene» finnes ikke her! Vi er i vår naturlige tilstand skilt fra dem!

Men Herren har plantet en ny Edens hage, hvor disse kreftene igjen er i virksomhet, *Golgata!* Men hva er det vi ser der? Vi ser Guds ord stadfestet igjen; «over alt herlig er det et dekke». For på Golgata ser du en,

### Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45.

Alt som har med bladets ekspedisjon å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø, tlf. 35 99 08 45.

### Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg, tlf. 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes

Fossnes, 3160 Stokke

Bankgiro 2490.45.39496

Postgiro 0825.0771534

hengende pint og ihjelslått på et kors. En som ikke lenger ser ut som et menneske. (Jes. 52,14), og som kalte seg selv en orm og ikke et menneske (Slm. 22,7). Og Gud gjør ingenting for å gjøre det vakrere! Her soner nemlig *synd*!

Men, «er da ei Hans åpne sår Himmeldører vide?» Jo, nettopp *de*!

Det var også dette Jonas fikk løfte sitt blikk til, og klynge sitt håp til, midt i det at han erkjente seg bortstøtt med rette - fra Herrens øyne, for sin synds skyld. «Men jeg vil igjen se opp til ditt hellige tempel.» (v5). Herren hadde nemlig talt et ord. Om det sted Herre ville la sitt navn bo, og som Israels barn skulle få vende seg til i vanskeligheter og nød, også den som hadde sin årsak i deres egen synd og svikt. (Les Salomos lovprisning i 1 Kong. 8). Dette viste så Jonas til, og i sin dype nød kom han med den sanne bekjennelse: «Frelsen hører Herren til!» (v 10). *Da* talte Herren til fisken, og den spydde Jonas opp på det tørre land. Legg du merke til dette; *da*!

Ja, Herren er virkelig en Gud som skjuler seg. Alle de herlige sannheter som her er skjult, men likevel åpenbart i en beretning om en fisk som sluker et menneske, tre dager og tre netter, og så spyr det opp igjen. Altså noe som fra naturens side er en umulighet, og som derfor også har skapt så kraftig anstøt hos dem som bare ser det ytre p.g.a. sin vantro. Det kan jo ikke være sant, når vi ikke forstår det! Og

der stopper det for det naturlige menneske, som med den største selvfølgelighet forkaster Guds ord til fordel for sin egen forstand og fornuft.

Men for oss som tror, er *Hans ord* en lykte for vår fot, og et lys på vår sti (Slm. 119,105). Den som ser med utildekket ansikt (2 Kor. 3,18), han ser mer enn Jonas, han ser *Herren* i jordens hjerte (Mt. 12,40), for våre synder skyld.

Og da kan du spørre: Var det en tilfeldighet at Jonas flyktet fra Herren og havnet i fiskens buk? Var det en tilfeldighet at Paulus, som fra mors liv av var tatt ut til å være hedningenes apostel (Gal. 1,15), først skulle få være en fariseer og bitter forfølger av menigheten, Guds folk? osv.

Det er vel bare et rett svar på et slikt spørsmål; prøv ikke å *forstå* Herren, men hør Hans ord til tro (Rom. 1, 17), og du skal ikke bli skuffet!

På dette guddommelig sanne vitnesbyrd: «Frelsen hører Herren til», skal også du oppleve å «bli spydd opp på tørt land.» Eller som Skriften ellers uttrykker det; vende seg fra Satans makt og til Gud, fra mørket til Hans underfulle lys, fra døden til livet.

Dette som mennesket aldri kan prestere ved egen makt, kraft eller kløkt, det gjør Gud ved *erkjennelse og åpenbaring*.

Så vendte altså Jonas, på *Herrens ord*, tilbake til livet! Og nå var det virkelig sant for ham: Frelsen hører *Herren* til!



## Jonas - den lydige

### *Les Kap. 3*

Og Herrens ord kom til Jonas annen gang - Og Jonas stod opp og gikk til Ninive som Herren hadde sagt. (v1 og 3).

Nå var profeten lydig. Opplevelse av store under, bønnhørelse o.l. gir gjerne stor frimodighet også, *iallfall for en tid*. Som vi også ser det videre med Jonas, at iveren og den gode vilje kjølnet betraktelig siden, da Gud ikke ville føye hans vilje. (kap. 4). Vi ser også noe lignende med «ildprofeten» Elias, som hadde hatt så store opplevelser med Gud, sett så store under og manifestasjoner på Guds allmakt, der han på sin flukt fra kvinnen Jesabel sitter under gyvelbusken og ønsker seg døden, og ber om at Herren må ta hans liv! (1 Kong. 19,4).

Eller Peter, som hadde vandret sammen med selve Guds billede på jord og sett så mange under og gjerninger av Ham, at skulle det skrives ned hver ting for seg, så ville neppe hele verden romme de bøker som da måtte skrives. (Joh. 21,25). Hvordan gikk det med ham i yppersteprestens gård? For ikke å tale om Judas !

All visdommen kunne heller ikke hindre Salomo i å falle i avgudsdyrkelse sammen med sine mange *he-*

*denske!* koner. Vår *eneste* redning er og blir *Guds nåde*.

Men så langt var altså Jonas grepet, og han gikk inn i den store hedenske by, gjennomsyret som den var av de samme synder som vi ser florerer også iblant oss idag, og rop-te ut Guds vrededom over den.

Gud er en hellig Gud, og enhver synd er en *majestetsforbrytelse*. Det er ingen synd som ikke vedkommer Ham. Som ikke krenker Hans hellighet. Ikke en!

Hva da når syndene får et slikt fritt løp som her i Ninive? Tror du ikke disse ting står skrevet oss til lærdom og advarsel? (Se bl.a. 2 Pet. 2,4-6.) Da blir det som det står skrevet i kap. 1,2: «For deres ondskap er steget opp og kommet for mitt åsyn.» Han ser *all* synd, men dette er noe *helt spesielt*. Lignende sies i forbindelse med Sodoma og Gomorra. Dette er når synden har fylt sitt mål. Når begeret er fullt.

Hva så med vårt land og folk? Vi er jo endatil kommet så langt at vi utøser uskyldig blod med myndighetenes velsignelse. Fosterdrapet! Mon tro om vår ondskap er steget opp og kommet for Hans åsyn?

Men Gud er en forunderlig Gud, som hverken rommes i vår tanke el-

ler rettferdssans, full av nåde og miskunnhet vil han ikke den ugudeliges død, men at han må vende om og leve. Derfor sto Han stille og hørte på Abrahams bønner for Sodoma. Derfor sendte Han også Jonas til Ninive.

Abrahams bønner omfattet jo først og fremst de rettferdige i Sodoma, men som vi ser i forbindelse med Ninive her, så er jo Herrens vilje også å kunne spare de ugudelige.

For Sodoma ble det ingen ny dag. Det fantes ikke ti rettferdige der. Vi ser også idag, de som arbeider ivrig på å få bort all sann kristendom og følgene av den, uten å forstå at de dermed arbeider ivrig på sin egen undergang.

For Ninives del står dette forunderlige, må vi vel ha lov til å kalle det: «Da trodde folket i Ninive på Gud.» (v 5). D.v.s. at de trodde det budskap de hørte. Og så ble det vekelse og omvendelse i Ninive. De vendte om hver fra sin onde vei og fra den urett som hang ved deres hender. (v 8). Og Herren sparte deres liv av den grunn (v 10). At Gud «angret» vil rett og slett si at Han holdt dommen tilbake for deres omvendelses skyld.

Men vi skal merke oss at det var deres *jordiske* liv de berget, ved en slik omvendelse. Dette var ikke en omvendelse til Livet. Til *åndelig* liv. Den består ikke i en omvendelse fra

onde *gjerninger* til gode *gjerninger*, men fra *synd* (opprør mot Gud) til *syndenes forlatelse*. At dette får den *frukt* at de onde gjerninger etter hvert også avtar, det er en annen sak. Omvendelsen består i en venden ifra syndelivet, slik vi i Guds ords lys ser det i vårt eget hjerte, til Guds nåde. Ikke det at vi makter å holde synden fra livet, derfor består det nettopp i en tilflukt til *Guds nåde*. Den åpne Faderfavn som åpenbares oss på Golgata kors, er jo nettopp en tilflukt for *syndere*. Ved denne tilflukt vender vi nettopp verden ryggen.

Men nå ser vi at heller ikke en slik omvendelse som Ninives er uten betydning for et folk. Dog er dette lite mot å eie Ham som Gud gav for verden! Det som dette først og fremst åpenbarer er *Guds sinnelag*, at *Han gjerne vil tilgi* den dypest falne.

Så står det også skrevet til oss: «La dette sinn være i dere, som *og var i Kristus Jesus*.» Fil. 2,5. Det nye livet åpenbarer seg ikke i en ytre iver og nidkjærhet for «det sanne», som enhver moralsk hedning kan etterligne, men i *sinnelaget*! «Av dette skal alle kjenne om dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.» Joh. 13,35. Dette er ord fra Herrens munn, og Han peker på det som et avgjørende tegn, som vil være så åpenbart, at *alle* skal kjenne oss som Hans disipler på det.



På denne bakgrunn skal vi nå lese hva som her sto skrevet: «Da nå Gud så det de gjorde, at de vendte om fra sin onde vei, da angret Han det onde Han hadde sagt at Han ville gjøre mot dem. Og Han gjorde det *ikke*.» (v 10). Det sinn - som og var i Kristus Jesus! Gud er kjærlighet! (1 Joh. 4,8.16).

Hør det du som ennå måtte vandre borte fra Ham; Han gav sin enbårne Sønn, for å kunne spare *deg*. Og du som synes kristenlivet har vært så lite vellykket; Han er igår og idag den samme og forblir det til evig tid (Hebr. 13,8).

Vi taler jo ikke om mennesker så forstokket i sin forherdelse, at de vil

bruke evangeliet som et skjul for ondskap, men om den som sørger over sin synd. Så lyder fremdeles det samme ord; Han er ikke en Frelser for det vellykkede, men for det mislykkede, og *forblir så*! Vi blir likedannet med Ham, ikke ved *loven*, men ved å se Herrens herlighet som i et speil (2 Kor. 3,18).

Så svøpte de seg i sekk og satte seg i støvet, Ninives folk, fra kongen og hans stormenn til den minste i byen, idet de tenkte: «Hvem vet? Gud kunne da vende om fra sin brennende vrede, så vi ikke går til grunne.» (v 9).

Dette håp til Gud bli ikke til skamme. La oss lære av det!

## Jonas' anstøt

### *Les Kap. 4.*

I sin nåde sparte altså Herren Ninive fra undergang for deres omvendelses skyld (kap. 3,10). Men dette syntes Jonas meget ille om, og han ble harm!? (v 1).

Er det virkelig mulig at dette er den samme profeten som gikk lydig til Ninive? Som høttidelig lovte Herren: «Det jeg har lovt, vil jeg holde.» (2,10).

Det står ikke bare at han syntes ille om Herrens nådebesultning, men meget ille, og han ble *harm*. Vi skal nøye merke oss *hva* hans harme var rettet mot, og *hva* han syntes så ille

om, nemlig *Guds vilje*. Det var rettet mot *Herren selv*!

Hva var den så verd den lydighet han første gikk i? Hvems vilje ønsket han i virkeligheten å se fullbyrdet? Det blir helt klart her. Han ønsket å se *sitt eget ord* slå til!

Gud fri oss ifra å lite på, og bygge noe på vår egen lydighet og vilje, men heller be; skjede *din* vilje, tross alt vårt!

Han var jo bare en tjener som gikk sin Herres ærend. Derfor spør da også Herren; «Er det *med rette* du er så harm?»

Så ille var det for, og med, *profeten*, at han først forsvarer sin tidlige flukt mot Tarsis ( v 2), og deretter ber om at Herren må ta hans liv (v 3). Hvorfor? Fordi Herren ikke gjorde etter profetens ord!

Hvor ofte må ikke en forkynner, og forsåvidt enhver kristen, stille seg det spørsmål; Er det *Herrens* ære det ligger meg på hjerte å fremme, ved det jeg nå foretar meg, eller *min egen*? Denne ydmykelsen trenger vi!

Tenk, han laget seg en løvhytte og satt i skyggen av den, gjorde det komfortabelt for seg m.a.o., og ventet for å se byen gå under ( v 5). Men så han ikke alle disse som ikke visste forskjell på høyre og venstre? Åjo, han hadde vært en dagsreise inne i byen. Men det som lå ham på hjertet, var at «hans» ord måtte slå til. Det skulle være hans lønn for strevet.

Men Gud så dem; og Paulus sin formaning er nok høyst aktuell for oss fremdeles; - la det sinn være i dere, som og var i Kristus Jesus.»

Kikajontreet som døde, det hadde han medynk med, og da helst p.g.a. den nytte *han selv* hadde av det. Slik er vi mennesker, det er *egennytten* som er drivkraften. Det finnes ikke *ren* kjærlighet i verden. Det er et gedigent skuespill det hele. Maskepill. Som Luther sier; Ingen elsker naturen *fordi* den er skapt av Gud,

men for det utbytte den gir for en selv. Ingen elsker en jomfru *fordi* hun er jomfru, men for sin egen nyttes skyld. Slik er det!

Jonas sin medynk med Kikajontreet, samtidig med hans kulde overfor den store mennekemengde, får også tankene inn på de mange idag som gråter over sel og hval, tiger og panda, ja, *det* er store spørsmål helt opp i nasjonenes regjeringer, mens millioner av menneskefostre slås ihjel år for år i de samme nasjoner! Men Gud så dem! (v 11). Og Han sier også; « - og dertil en mengde *dyr*.» Det står et ord i Ord. spr. 12,10, en nok også bør merke seg; «Den rettferdige har omsorg for sin buskap, men den ugudeliges hjerte er hårdt.» Et menneskes forhold til *evangeliet* vil også prege hans forhold til alt annet, men det hører du ikke mye om i miljøverndebatten idag. Heller ikke fra kirkens prekestoler! Guds ord og løsninger er jo dårskap for det naturlige menneske.

Vi ser måten Herren tar seg av sin tjener på her. Først lar han Kikajontreet, profetens ly mot solen, visne, så sender Han en het østavind, og lar solen stikke Jonas i hodet, så han var helt forkommen (v 8). Ingen særlig blid behandling dette! Hadde Jonas tatt til seg noen trøst av sin lydighet, og det hadde han ganske sikkert, så skulle det bort nå.

Og så spør Herren igjen; «Er det



med rette du er så harm?» Og profeten svarer; «Ja, *med rette*, jeg er så harm at jeg kunne dø.» (v 9). Det er så en må minnes Jesu ord: «Den som er lite forlatt, elsker lite». Hjerterne var nok annerledes innstilt i Nivive!

Det er bare Guds uendelige nåde, ved Jesus Kristus, som kan *smelte* et synderherte. Loven alene med sine bud, krav, tukt og formaninger kan bare ildne et menneske opp til ytterligere fiendskap mot Gud. Han bøyer *hvem* Han vil i støvet, *når* Han vil, og ved sin lov kan Han knuse et menneskeherte i biter, men hver bit vil fremdeles være like *hard*. La oss huske det! La evangeliet komme rikelig til! Og for din egen og dine nærmestes del; la *Kristi ord* bo rikelig hos dere! (Kol. 3,16). For Skriftens fremste formaning er; «*Bli i Ham*, slik som *Hans salvelse* lærte dere.» (1 Joh. 2, 27).

Han som hadde medynk med Nivives ugudelige folk, og *derfor* kalte dem til omvendelse, Han er ikke annerledes overfor deg. Nå i denne stund! La Ham få lære deg forskjell på «høyre og venstre.» Vær ikke selvklok, men legg din vei i Herrens hånd (Ordspr. 3,7) og (Slm. 37,5).

Altså la oss be Gud fri oss ifra å bygge på vårt eget, det være seg lydhighet, klarsyn i åndelig saker, visdom eller hva det måtte være, og holde oss til Guds nåde åpenbart oss

i Jesus Kristus *alene*. Og en ting til kan vel være nødvendig å legge seg på hjertet; la deg ikke imponere for mye av «profeter», men prøv *alt* og hold fast på det gode (1 Tess. 5,1). *Gud* skal du tilbe (Åp. 22,9), bli derfor ikke trell av noe menneske (1 Kor. 7,23), for til *frihet* har Kristus frigjort oss (Gal. 5,1), og vi er *dyrt* kjøpt (1 Kor. 7,23).

Hør så hva Jonas til tross for sitt mishag og sin harme, må vitne om Herren; «For *jeg visste* (vet du, kjære leser?) at du er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig og rik på miskunn, så du angrer det onde.» (v 2).

For å slippe å handle med oss, etter sin vrede over synden, tenkte Han ut en løsning for oss.

Når vi nå om noen få måneder atter gå inn i julen, ser og hører om barnet i krybben, og englenes budskap; «Han er Kristus, *Herren!*», hvordan kan vi da tvile på Jonas sitt vitnesbyrd om Herren? Nei, ta det til hjerte for det er åpenbaring ifra *himmelen!*

*Einar Kristoffersen*

## Damen og frukten

I bussen satt en herre, som ved siden av seg hadde en kurv med den mest utsøkte frukt, som han hadde kjøpt på torvet. Om en stund steg en dame inn, og da hun fikk se frukten, gav hun tydelig uttrykk for sin uforlignelige henrykkelse over den, og hun beklaget at hun ikke hadde fått kjøpt, hun også, så hun kunne fått den glede å forære noe sådan til den familie, som hun nettopp stod i begrep med å besøke.

Herren tilbød henne straks frukten i høflige uttrykk. Men så hjertelig gjerne hun enn ønsket å ha den, ville hun ikke ta imot en gave av en fremmed mann, mens hun med glede ville ta imot den hvis han bare ville tillate henne å *betale for den*. Dette ville han ikke vite av, men han ville gjerne gi den til henne.

Samtalen fortsatte imidlertid ennå en stund, og herunder gav damen stadig uttrykk for sin store lyst til å få kjøpt frukten. Endelig sa herren for å få en slutt på saken: «Hør her, frue, jeg vil si Dem at enten må De ta imot frukten som en gave, eller så får De den slett ikke. Endelig samtykket hun i å ta imot tilbudet, idet hun varmt takket ham for det.

Akkurat slik er mennesket! Det innbiller seg at det kan gjøre noe for sin frelse, og er uvillig til å ta imot det evige liv som en gave fra Gud. Hvis du ikke vil motta frelsen som en gave fra Gud, kan du slett ikke få den, men må dø i dine synder.

*(Fra Håndbok for reisen fra døden til livet).*

---

## Bønn om fornyelse til Guds bilde

Hellige, evige Gud og Fader! Jeg priser deg for din store godhet, for at du kalte mennesket da det var intet, at det skulle være, ja, at det skulle være likt ditt guddommelige bilde. Hvor stor var menneskets herlighet og salighet, da det fullkomment

kjente deg og naturen og hadde all sin glede i deg. Dets eneste lengsel var da etter deg, og menneskets vilje var da ett med din vilje. Intet visste det av synd og den nød, elendighet og død som kommer av synden. Hvor lykkelig var ikke mennesket



da det uten sorg fikk alt det det trengte fra din hånd, lik et barn i sin fars hus. Alt det som lever på jorden, hadde mennesket da under sitt herredømme. Men hvor stor er ikke det naturlige menneskets elendighet og usalighet nå, da det søker sin fornøyelse i det som er intet, sin frelse i det fordervelige og sitt liv i døden. Akk, min Gud! tillat ikke at djevelen gjør ditt verk fullstendig til intet. Opprett ditt tapte bilde i meg igjen. Opplys min forstand, så jeg kan kjenne deg rett. La meg ikke tjene jorden lik en trell, for du har jo satt

meg til herre over den. Men la meg i Guds barns frihet bruke skapningene slik at de fører meg til deg. Gi at jeg ikke velger ut det som jeg eller mitt kjød og blod vil, men det som du vil. La meg da ha min lyst og glede i deg og dine bud, og ikke sørge under din nådige styrelse, men legge alle mine saker på deg. La meg her i tiden begynne å bære den himmelske Adams bilde, inntil jeg endelig skal få se deg når jeg våkner opp etter ditt bilde, ved Jesus Kristus, vår herre. Amen.

*Johan Arndt*

---

## Den hjemkomne sønns ikledelse

Det ord i grundteksten, som er gengivet ved klædning, betyder egentlig en lang, fotsid dragt, en stola. En sådan stola var frie, ansete mænds dragt - og den fortapte søn og alle andre syndere, som er klædt i Kristi retfærdighet, er i sannhet frie og høytstående personer. I Guds øjne er de kongesønner, Kristi brødre og medarvinger.

Men denne fodside klædning betegner endnu en dyrebar sannhet. Den siger oss, at retferdighetens kjortel dekker også vore føtter - d.v.s. vår vandel. Om dette sier Luther: «Kristi rettferdighet gjør både vår person og vort levned velbehagelige for Gud.»

Der findes opprigtige kristne, som sjældent nyter nogen virkelig trøst, fordi de tar anstød av deres egen bristende evne til at leve, som det sømmer sig en kristen. Deres daglige fejltrin hindrer dem i å kunne hvile i troen på deres synders forlatelse.

Min kære venn! Vel er det utilbørlig og i høy grad beklagelig med disse dine fejltrin og mangler - men - er ikke også de innesluttet under begrepet synd? Hva nytte har vi av Kristi retfærdighed, hvis den ikke dekket oss helt og holdent og skjulte både indre og ydre brøst? En kristen skades ikke av noget som helst og tilregnes ikke synd, hverken av den

ene eller den anden slags, så længe han blot er i Kristus. «Saligt det menneske, Herren ej tilregner synd,» siger Skriften. Der står ikke: «den, som ingen synd har,» men «den, hvem ingen synd tilregnes.» Dette skyldes den fodside, hvide klædning, som dækker også vore fødder.

Om ringen, skoene og fedekalven m.m. behøves ikke mange ord. Det er i ordet om Kristi retfærdighed, troslivet har sin egentlige næring. Ejer vi den, følger det øvrige af sig selv.

*Fra C. O. Rosenius  
«Omvendelsen»*

*For unge*

## Din Bibel

I dag skal du ha noen ord fra meg om Bibelen din.

Det er den merkeligste bok i verden. Bibelen er blitt til gjennom en tidsperiode på nærmere 1500 år - fra den tid Moses skrev bøkene sine ( på 1500 tallet før Kristi tid) til apostelen Johannes skrev Åpenbaringsboken sin (omkring 95 år etter Kristi tid). Men det underlige er at selv om så mange ulike menn har gitt sitt tilskudd til Bibelen gjennom så mange hundre år, og selv om den forteller om så utrolig mye, så handler hele Bibelen igrunnen bare om en eneste ting: Guds frelsesåpenbaring, Guds evige Sønn - Herren Jesus Kristus.

Det er ikke så lett å se det. De fleste mennesker leser Bibelen med bind for øynene. Paulus sier om de vantroende jøder at «til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når

Moses blir lest» (2 Kor. 3,15). Og slik er det med de vantroende utenom jødene også. De skjønner ikke det de leser. Og når en ikke skjønner det, så blir alt i Bibelen bud på bud, lov opp og lov i mente.

Men, sier Paulus, når et menneske blir omvendt til Herren, da blir dekket tatt bort, og en leser og skjønner med «utildekt åsyn» og skuer gjennom Bibelens ord inn i Guds eget hjerte. For når vi blir omvendt til Herren Jesus, da virker det slik på oss at vi i Bibelen først og sist hører Jesus, merker oss Jesus, blir opptatt med Jesus. Så blir Jesus nøkkelen inn til skattekamrene i bibelen, og så blir Han den store tråden og sammenhengen som leder oss, så vi finner vei gjennom hele den labyrinten som heter Bibelen.

Dette særtrekket ved Bibelen, at så mange skrifter fra så mange hun-



dreår igrunnen bare handler om det ene, Jesus Kristus, kommer seg av at Bibelen er inspirert. Skriftene er ikke inspirerte på den måten som en dikter, musiker eller maler blir inspirert. Kunstnerne blir inspirert på den måten at hele følelseslivet deres blir grepet og kommer svingninger, då de kan dikte, male eller musisere som de gjør.

Nei, profetene som skrev Bibelen, ble inspirert av Guds Hellige Ånd. Han kom over dem og inn i dem, og lot dem vite hva Gud tenkte, hva Gud ville, og hva Gud gjør. Og fordi nettopp Jesus er hjertepunkt og midtpunkt i alt det Gud er og vil, tenker og gjør, derfor måtte Guds Ånd særlig gjøre profetene kjent med det som hadde å gjøre med Guds Sønns komme til jord, Hans liv, lidelse, soningsdøden, oppstandelsen, herliggjørelsen og gjenkomsten. Derfor forteller det Gamle Testamentet om Jesus i spådommer og forbilder, mens det Nye Testamentet forteller om jordlivet Hans og alle de måtene Jesus oppfylte profetiene på.

Dersom vi tar til å lete etter Jesus i Bibelen, så viser det seg for alvor hva for en merkelig bok Bibelen er. Da greier du aldri å lese den ut. Du vet hvorledes det kan være med bøker: de fleste leser du bare en gang, en riktig god bok kan du lese to ganger, og er en bok fremragende,

så kan det hende du leser den tre ganger. Men da kan du den også.

Bibelen derimot er slik at du kan lese den omigjen og omigjen, og alltid finne noe nytt i den. Selv om du har lest den så godt at du kan mange stykker utenat, kan si kapittel og vers der et ord kan finnes, så vil du erfare gang på gang at de velkjente ordene stadig gir deg noe nytt og mer. Du blir aldri ferdig med dem. Du får aldri lest dem ut. Du kommer aldri til bunns i den kilden som heter Bibelen.

Vet du hva det kommer av? Selvsagt kommer det av at disse ord er inspirert av Guds Ånd, og derfor mettet med guddommelig lys og sannhet, visdom og råd fra Herren. Men det kommer også av noe annet, nemlig dette: når vi forstår et bibelsk ord rett i vår ånd, da blir slike ord små glugger eller vinduer som du kan se gjennom fra jorden helt inn i Guds himmel og hjerte. Det var slik Gud ville Bibelen skulle bli; vinduer som du så inn i Guds hjerte og himmel gjennom. Og når det tar til å skje noe med deg i Bibellesningen din, da har Guds Ånd lært deg den rette lese måten.

Det er også en annen ting jeg vil nevne for deg, når vi taler om Bibellesning.

Når Bibelens tale tar til å gå til ånd og hjerte, kan du se det av *virkingen*. For når Han taler til din ånd,

da virker all bibellesning ett av to: enten kjenner du deg dømt, avslørt, anklaget, hjelpeløs, nedbøyd, mismodig og fortapt når du leser, eller du kjenner deg trøstet, styrket, glad, frimodig, viss, frelst og salig. Det kommer av loven og evangeliet, av budene og løftene, av dommen og nåden som blir åpenbart for oss gjennom Bibelen.

Derfor gir jeg deg det råd når du leser Bibelen: si aldri nei i ditt hjerte hvor hardt Han så anklager deg, hvor strengt Han dømmer deg, bøy ditt hjerte og gi Hans tale rett. For da skal Guds Ånd virke at det aldri kommer noe annet enn ja i ditt hjerte til Guds løfter heller, så det kan være en sterk og glad tro på Gud som har tatt imot deg, i ditt hjerte. Diskuter aldri med Gud, og prøv aldri å rette noe på Bibelen. Da skal Bibelen komme til å rette på deg.

Alle de falske menneskeånder og djevleånder her i verden kjennes i sin ondskap nettopp på at de skal være herre og mester over Bibelen og rette på den. Men sanne Guds barn og mennesker blir vi bare når Bibelen får være Bibel, og den får lov å rette på oss: rette på tankene

våre, gjerningene våre, ordene våre, troen vår, kjærligheten vår, håpet vårt.

Vil du ha den glede og åndelige gagn av Bibelen din, som Gud gjerne ville du skulle ha, så les Bibelen din jevnt. Kan du finne ro til en stund om morgenen, er det bra. Dersom du ikke kan det, må du i alle tilfelle finne ro om kvelden.

Les aldri fort når du leser Bibelen. Tenk på de enkelte ord du leser, og prøv å lage deg et bilde av og en forståelse av sammenhengen. Dersom det er noe du synes du ikke forstår, så hopp foreløpig over det. Les og tenk på det du forstår, og la ditt liv og din tro være etter det. Da vil du se at det blir mer og mer du forstår, og mindre og mindre du trenger å hoppe over.

De troende ble i eldre tider kalt «lesere», fordi de leste så jevnt i Bibelen. Vet du, jeg for min del ville gjerne en skulle kalle meg «leser», «leserprest» o.l. Det er en ærestittel for en kristen å kalles «leser», om han i sannhet er en bibelleser. La de derfor gjerne kalle deg «leser».

*O. V. Sendstad fra  
«Mot Sentrum»*

---

### **Til bladets lesere**

Styret i NLL har gitt Einar Kristoffersen permisjon fram til 31.12.93. Han vil i denne tiden også være løst fra redaktøransvaret.

Styret fungerer i denne perioden som redaksjonsnemnd, og stoff til bladet kan sendes til formannen i styret Karl B. Bø, Vistnesveien 13, 4070 Randaberg.

*Styret*



## Skinnhellighet

Når vi er oppmerksom og legger merke til hvem det er den Herre Jesus mest lærer og preker mot, så ser vi at det er som oftest hyklerne og fariseerne han angriper og deres skjendelsgjerninger han blottes. Og hva kan vel være skjendigere enn hykleriet, som er ondt, men vil være godt, og vil bli sett på som fromhet. De skinnhellige ville gjerne bedra Gud selv, om de kunne. Men menneskene kan de bedra. For menneskenes øyne gjør de ikke noe ondt, men synger og ber så man kan høre det tre gater bortenfor. Og det er temmelig sjelden de uteblir fra kirkene, hvor de har så andektige miner og hellige blikk at man nesten skulde holde dem for de kjære engler selv. Slik vil de bestandig sitte i skjul bak et hellighetens skinn, inntil Gud omsider åpenbarer deres hemmelige ondskap. All slik ugudelighet kan kjennes på at den aldri vil vedgå sin ugudelighet eller vil bli sett på som ond, men tvertimot trakter etter å gjelde for gudelig og hellig. Det er grunnen til at hyklerne alltid utsmykker sine gudstjenester så herlig.

Men på tross av alt dette er de likevel ikke annet enn sultne ulver i fåreklær, slik som fariseerne, som daglig bad og fastet, mens de på samme tid utplyndret enker og farløse, forfulgte de fattige og begikk all slags skammelige gjerninger. Men disse elendige vil nok finne ut og få føle at Gud er

den som elsker oppriktighet og hater hykleriet og dets falske heder. «Ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal gå inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske fars vilje.» Matt. 7,21.

Altså, bare dem som er ordets oppriktige gjørere vil han oppta i sitt rike. Men til dem som bare er ordets hørere, til de skinnhellige og hyklerne, som taler og handler vel bare offentlig og for folks øyne, og som fører Kristi navn i munnen og bekjenner det bare for at man skal anse dem for de beste kristne, til dem skal han si: «Vik bort fra meg, alle I som la an på å gjøre urett!» Matt. 7,23.

Men det verste er at ingen vil tilstå at han er en hykler, skjønt der finnes så mange av dem i verden, og at det nettopp er hyklere som skriker mest om andres laster og ondskap, ja beint fram har glede av å snakke om det, skjønt de ofte selv er langt større skjelmer og kjeltringer. Og hvor mange finner man ikke ennå den dag i dag som ber og synger flittig, men allikvel ganske rolig ville la et stakkars menneske fryse eller sulte ihjel for øynene sine, og som heller ikke blir hindret av sin samvittighet i å forurette og bedra sin neste, skjønt alt slikt er åpenbart hykleri for Gud.

Vil du gjøre noe som kan behage Gud vel, så må det springe fram av hjertelig kjærlighet. At jødene lot seg

---

omskjære, så fram bønner og fastet og gjorde mange andre slike ting, det var ikke til behag for Gud, hvis de ikke gjorde det av hjertet og etter det budet: «Du skal elske Herren, din Gud av hele ditt hjerte.» Av det kan du lett slutte at alle utvortes gjerninger er ingen ting verd når de ikke kommer av kjærlighet, men kanskje tvertimot strider mot den. Ingen av lovens forskrifter skal jo ha gyldighet uten de som tjener til å oppfylle dette kjærlighetsbudet. Men slik tenker ikke hyklerne. De gjør alt med munnen, og hjertet vet ingen ting om det.

Det rette kjennetegn på om du er en hykler eller ikke, er dette: Hvis du gjør alt av kjærlighet til Gud og nes-

ten, så kan du trygt håpe at du ikke er noen hykler. Hvis ikke, så er det hele bare hykleri.

Prøv deg om du mener det ærlig med din Gud og gjør alt av kjærlighet til ham, eller om du gjør det bare av menneskefrykt, for å bevare skinnet og være ansett av mennesker. En kristen må handle slik at han gjerne kunde la alle mennesker se og vite hva han tenker i sitt hjerte. For han må ved all sin ferd bare tenke på å prise sin Gud og tjene sin neste, uten å frykte eller unnse seg for noen.

*M. Luther fra  
«Herren er min hyrde»*

---

## **Bibelhelg på Skårnesheimen, Karmøy, 29. - 31. oktober**

Talere: Sven Berglund, Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård.

Ledere: Dag Rune Lid og Bjørn Magnussen.

Pris: Kr. 250,-

Skoleungdom: Kr. 130,-

Under 7 år: Gratis.

Innmelding til Bjørn Magnussen, 4274 STOL, tlf. 52 82 02 63, innen 16. oktober.  
Detaljert program sendes alle som melder seg på.